

## Dainius Juozėnas: FAUSTINA IR JĖZUS

Šv. sesuo M. Faustina Kovalska

### DIENORAŠTIS

Dievo Gailestingumas mano sieloje

Dialogo kultūros institutas, 2005, 472 p.

Šv. Marija Faustina Kovalska (1905-1938) – lenkų katalikų vienuolė, 1933-1936 metus praleidusi Vilniuje, Dievo Motinos Gailestingumo kongregacijos nameliuose dabartinėje Grybo g. 29a, Antakalnyje. Pasaulis ją mini kaip Dievo Gailestingumo kulto apaštalę, o Vilnius paveldėjo jos regėjimo inspiruotą garsųjį E. Kazimirowskio paveikslą „Gailestingasis Jėzus“, kuris neseniai po žinomo konflikto tarp dalies lenkų Šv. Dvasios bažnyčios bendruomenės ir Arkivyskupijos buvo perkeltas į jam specialiai skirtą šventovę. Trylika metų išbuvusi vienuole, sesuo Faustina Vilniuje pradėjo rašyti dienoraštį ir paliko šešis tirštai prirašytus sąsiuvinius, kuriuose aprašyti jos regėjimai, autobiografiniai momentai, kasdienybės kronika, įvairios mintys ir samprotavimai, net religinė poezija. Šis dienoraštis buvo galutinai suredaguotas ir publikuotas 1981 metais, o Lietuvoje išverstas ir išleistas šiemet, paminint Faustinos gimimo šimtmetį.

Šv. Faustina Kowalska yra greta tokių iškilių Katalikų Bažnyčios šventųjų moterų mokytojų ir mistikų kaip šv. Teresė iš Avilos, šv. Margarita-Marija Alacoque, šv. Teresėlė iš Lisieux, intelektualė šv. Kryžiaus Teresė Benedikta (Edita Stein) ar mažosios piemenaitės – šv. Bernadeta iš Lurdo, Liucija iš Fatimos. Šios, kaip ir daug kitų moterų, pasirinkdamos įprasto pasaulietinio gyvenimo atsisakymą vardan pašvęstojo, tokiu būdu realizuodavo ne tik savąjį pašaukimą, bet ir aktyviai įtakodavo atitinkamos epochos dvasinį ir politinį gyvenimą, tuo pačiu būdamos puikiu pavyzdžiu, kad vienas dabar taip įkyriai keliamas klausimas dėl žinomos seksistinės ir diskriminacinės Katalikų bažnyčios tradicijos yra nieko vertas.

Kaip galima skaityti tokį „briedą? – girdžiu. Vienas per tą patį – diena iš dienos. Kažkos iškrypęs gyvenimas – ištiesai vaizduotės ir fantazijų pasaulyje. Dievu, Marija, Jėzumi, angelais, demonais ar visokiomis apvaizdomis, širdimis, krauju, gailestingumais manipuluojama tiesiog instrumentaliai, it kokiais įrankiais. Šovė galvon kažkoks reikalas, Jėzus pasakė – nieko nebus, nepavyks. Nieko ir nepavyko. Va, Jėzus pasakė – daryk kaip aš sakau – pavyks. Žiūrėk, ir pavyko. Nekvailas tasai Jėzus, žino, kur ir kada įkišti savo trigrašį. Tasai priešastingumas vartalojamas kaip nori – ar vežimas prieš arklį statomas, ar atvirkščiai – vis viena Dievo valia ir amen. Tokia būtų indiferentiškų ir abejingų visų laikų skeptikų kalba. Quasi recenzentas – šių eilučių autorius savęs pastariesiems nepriskiria.

Skaitant Faustinos dienoraštį, neapleidžia mintis: koks turi būti būti sukauptas gyvenimo patirties, aplinkos konteksto ir vaizdinių potencialas, kad siela prabiltų ir išsiveržtų šitokia jėga ir tokiomis formomis. XX a. pradžios Lenkijos vidurys – Rusijos imperijos pakraštys. I-asis Pasaulinis karas, keičiasi okupacinės valdžios. Katalikų religija įprasmina visas pažemintos ir diskriminuojamos tautos veiklos sferas. Kaip ir Lietuvoje, nuo 1904 metų pašalinus daugelį suvaržymų, pamažu suklesti visuomeniniai ir religiniai sąjūdžiai. Bažnyčia yra neginčijamas autoritetas tiek dvasinėje, tiek tautinėje bei politinėje, rezistencinėje plotmėje. Tikra belle époque. Neogotikinių, tik ką pastatytų bažnyčių grožis, paaukuoti tabernakuliai, visur įsigėręs smilkalų kvapas, Dievo Kūno šventės procesijos, baltos mergaičiukės su vėliumais, gražios vienuolės su įmantriausių formų juodai-baltais kykais, paslaptiškai skambi lotynų kalba, vargonų gausmas, oleodrukai, kur Jėzus ar Marija pirštu rodo į savo meilę spinduliuojančią širdį. Kitas, nežemiškas, tobulas pasaulis. Kur karaliauja Jėzus, o jo valią žemėje ištikimai vykdo tikintieji – kunigai, vienuolės bei ištikimi pasauliečiai. Šios karalystės valdžia švelni, bet griežta. Teisingai gyvenančius myli, globoja, o neklausančius Dievo – negailestingai baudžia. Tai visai kas kita, nei dvarų ekonomų ir žydų prekių bei fabrikantų jungas. Taigi matome - skurdi valstiečių šeima, 8-10 vaikų, kokie 2-3 numiršta greit – norma. Trūksta duonos – pakaks trijų pradinių klasių, šešiolikos metų marš į miestą tarnaite. Į Lenkijos Mančesterį - Lodzę, su rūkstančiais tekstilės fabrikų kaminiais, anglim pajuodusiais darbininkų kvartalais; didmiestį, savo didžiausią plėtrą pasiekusį iki 1914 metų.

Tačiau jaunutės Helenos Kowalskos miestas visai nebaugina. Dvidešimtmetė pardavėja stoviniuoja šokiuose Lodzės miesto parke, išsiblaškiusi klausosi alumi iškepiamų flirto žodžių, kuomet pamato “kenčiantį, išvilktą iš drabužių Jėzų, visą žaizdotą”. “Kiek dar turėsiu tave kęsti, kiek dar mane nuvilsi?”, klausia Jėzus. Kruvinas, sumuštas ir nuplaktas, į Golgotą besirengiantis keliauti Jėzus yra būdingas vaizdinys, lemtingai išskylantis beapsisprendžiantiems atsižadėti šio tuščio ir niekingo pasaulio. Ne išimtis ir Helena (vienuolyne gavusi Marijos Faustinos vardus) – Viešpaties priekaištą ji supranta, kaip kvietimą ir nusprendžia visa atsiduoti į savo Viešpaties rankas. Atkakliai ieškojus, ji galų gale priimama į vienuolyną.

Faustinai tai vyksta labai paprastai, natūraliai ir organiškai. Katalikybės dieviškojoje hierarchijoje yra visa sudėtinga dangiškųjų subjektų sistema, kur kiekvienas turi savo paskirtį ir misiją. Faustina dažniausiai bendrauja su Jėzumi, jis yra jos šeimininkas, Viešpats, vadina ją savo sekretore, yra patarėjas, globėjas, vadovas, na... absoliučiai viskas. Faustinos galvoje veikia tarsi dviejų bangų imtuvai-siųstuvai. Viena, pavadinkime, žemiškoji banga transliuoja visą ją supantį realųjį pasaulį, kita – antgamtinė banga – veikia dieviškajame vaizduotės dažnyje, kuriame kalba ir veikia dangaus ir pragaro personažai, savo veiksmis įtakojantys Faustinos gyvenimo sprendimus, jos pašaukimą ir misiją, jos atkaklią kovą. Dar šis stebuklingas aparatas pasižymi tuo, kad persijungimas nuo vieno į kitą dažnį gali būti labai greitas arba, apskritai, abu dažniai veikia vienu metu. Tai liudija garsioji “bulvių scena”. Faustinai tekdavo dirbti virtuvėje prie labai didelių puodų, kuriuos ji stokodavo jėgų pakelti ir nupilti nuovirą. Dažnai su nuoviru išbyrėdavo ir pusė bulvių. Kasdieniuose vienuolyno darbuose dažnai vertinta kaip netikša, ji skundėsi Jėzui, kad neturi jėgų tai atlikti. Jėzus jai pažada padėti. “Vakare, kai ateina laikas nupilti bulves, - skubu pirmoji, pasitikėdama Viešpaties žodžiais. Visiškai lengvai imu puodą ir gerai nupyliau. Bet kai nukėliau dangtį, kad bulvės nugaruotų, puode vietoj bulvių išvydau raudonus rožių žiedus, tokius gražius, kad sunku apsaityti. Tai mane labai nustebino, nesupratau, ką tai reiškia, bet tą akimirką sieloje išgirdau balsą: Tavo sunkų darbą paverčiu nuostabiausių gėlių puokštėmis, o jų kvapas kyla prie mano sosto.”

Jos nuodėmklausys Vilniuje ir uolus Dievo Gailestingumo propaguotojas kun. Mykolas Sopočko, neapsikentęs valandas trunkančių išpažinčių dėl nesibaigiančio skrupulingosios Faustinos regėjimų atpasakojimų ir knibinėjimosi po sąžinės užkaborius, liepė jai visa tai užrašinėti. “Mano Jėzau, Tu matai, kad be to, jog nemoku rašyti, tai dar ir gero rašiklio neturiu, o kartais tai iš tiesų jis taip blogai rašo, kad sakinius turiu dėlioti po vieną raidę; ir dar ne viskas – turiu dar vieną sunkumą, jog šiuos kai kuriuos dalykus rašau paslapčia nuo seserų, taigi, kartais turiu kas minutę užversti sąsiuvinį ir kantriai klausyti(...). Rašau vyresniesiems leidus, o nuodėmklausiu liepus.” Trijų pradinių klasių išsilavinimą beturinti Faustina rašė tegu su klaidomis, tegu ne pernelyg rafinuota kalba, tačiau dėka tradicinio namų auklėjimo, nuolatinės religinės praktikos bei vienuolyne gautų žinių subrandino savyje puikią formaciją. Dienoraštyje nepastebėsime jokio teologinio nuklydimo, jos kuriamos struktūros ir vaizdiniai operuoja potridentinės Bažnyčios minties kontekste.

Kun. Sopočko po pirmųjų kontaktų su Faustina prie konfesionalo buvo tiek sutrikęs, kad nusiuntė tirtis pas psichiatrą, ar visos jos vizijos nėra psichinės ligonės klaidės. Žinia, nieko įdomaus psichiatras nenustatė. Taip elgavosi visi, susidūrę su kito pasaulio liudininkais. 1858 m. Lurde Dr. Dozous sekė paskui Bernadetą iki grotos, o regėjimo metu laikė ranką ant jos peties, čiupdamas spindulinę arteriją ir bandydamas pastebėti pulso pakitimus. Nieko, jokių pakitimų...

Faustinos antgamtinės bangos dažniu transliuojamiems vaizdiniams negali prilygti nei H. Boschas, nei Melas Gibsonas. Kiekvieną liturginį veiksma jį išgyvena tiesiogiai, lyg matydama natūralistinį filmą. Kasmė Didžiosios Savaitės pamaldų metu ji mato kruviną plakamą Jėzų, velkantį kryžių ir klumpantį Jeruzalės gatvėmis, skaudžiai kalamą prie kryžiaus. Kartą Jėzus, kabodamas ant kryžiaus, vieną ranką atplėšia nuo vinies, ja gestikuliuodamas taria paguodžiančius žodžius. Mažulis kūdikėlis Jėzus Mišių metu bėgioja ant altoriaus stalo, žiūri į Faustina, įsitvėręs į klaupką, sėdi ant Mišių taurės briaunos, tačiau dažniausiai kunigo yra skausmingai perlaužiamas ir suvalgomas. Dievas ostijoje - jokia ne religinė metafora – viskas tiesiogiai ir pažodžiui. Jėzus supykęs nusprendžia palikti vienuolyną – ostija triskart išeina iš tabernakulio, o Faustina triskart jį stumia atgal – “o aš neišleisiu Tavęs, Jėzau”. Galų gale Faustina nugali – Jėzus pasilieka. Dažnas reginys: kiekviename ostijos paplotėlyje – dešimtyje, šimtuose - nušvinta Jėzaus veidas, jis liūdi arba džiaugiasi. Saviti šėtono vaizdiniai – kartais tai neapibrėžtas žvėris, pabaisa, šmėkla, kartą net pasivertusi Angelu sargu, tačiau charaktėringiausias – didelis baidus katinas – tupintis lovos kojūgalyje ar kadugio krūme prie takelio į bažnyčią.

Jei vertinsime vizualinės išraiškos aspektu – Jėzus, Marija ar kiti regėjimuose išskylantys veikėjai atrodo ne kokie yra tikrovėje (nesąmonę parašiau – kokia gi čia „tikrovė?“), o tokie, koks jų įvaizdis yra susiformavęs regėtojų sąmonėje. Taip Margaritos-Marijos Alacoque regimas Jėzus yra tipiškai barokinis – kartais jis pasirodo kaip ikonografinis tipas „Ecce homo“, dažnai šiurpiai kruvinas nuo plakimo, erškėčių vainiko, vinių, ieties dūrio. Margaritai Jėzus atveria savo krūtinę, staiga kruvinas mėsas pakeičia subtilus juvelyrinis dirbiny – spinduliuojanti krikščioninė širdis su inkrustuota ieties žaizda, apjuosta erškėčių pyne, vainikuota kryžiumi. Jau vėliau, Bernadetos vaizdinius įtakoja skaidri ampyro stilistika. Panašiai atrodo ir Faustinos Jėzus – kukli tunika, veidas - kaip iš Turino drobulės. Baltas ir raudonas spinduliai, pasirodo, visai ne Lenkijos vėliavos spalvos, o „baltas spindulys reiškia vandenį, kuris nuteisina sielas; raudonas spindulys reiškia kraują, kuris yra sielų gyvenimas“. Suprasdama, kad žodžiais sunku perteikti viziją, Faustina jautriai reaguoja į E. Kazimirowskio nutapytą Jėzų: „Kartą, kai buvau pas tą dailininką, kuris tapo šį paveikslą, ir pamačiau, kad nėra toks gražus kaip Jėzus, labai dėl to nuliūdau, tačiau paslėpiau tai giliai širdyje. Tariau Viešpačiui: Kas Tave nutapys tokį gražų, koks esi? – Tada išgirdau tokius žodžius: Ne dažų ar teptuko grožyje yra šio paveikslo didybė, bet mano malonėje.“

Antgamtinės bangos dažnyje veikiantis Jėzus nepaprastai gyvai reaguoja į Faustinos gyvenimo aktualijas. „Rekolekcijoms prasidedant išvydau Viešpatį Jėzų, prikaltą prie kryžiaus ant koplyčios lubų, kuris su didžiu meile žiūrėjo į seseris, bet ne į visas. Yra trys seserys, į kurias Jėzus žvelgė rūšiu žvilgsniu. Nežinau, nežinau dėl ko, tik žinau, koks tai baisus dalykas susitikti su tokiu žvilgsniu, kuris yra griežto Teisėjo žvilgsnis“. Taip pat Jėzus žvelgia iš lubų ir antrą, ir trečią dieną. Tuomet Faustina nusprendžia pradėti su juo derybas, tarsi jis būtų kilęs iš kokio Baltstogės štetlio: „Tu, kuris esi pats gailestingumas, kaip pats esi man sakęs, todėl dėl Tavo gailestingumo gausybės maldauju, atkreipk savo maloningą žvilgsnį į šias tris seseris, o jei tai neatitinka Tavo išminties, tai prašau pasikeitimo: tegul Tavo švelnus žvilgsnis į mano sielą bus joms, o rūstus žvilgsnis į jų sielas bus man. Ir tada gailestingu žvilgsniu apglėbė ir šias tris seseris Didžiuliu džiaugsmu ėmė plakti mano širdis, matydama Dievo gerumą.“

Jos regėjimai pranašiški. Ji regėjo savo šventumą, artėjančio karo siaubą, Dievo Gailestingumo kulto pripažinimą ir išplitimą, savo svajotos vienuolijos susikūrimą. Dar vienuolystės pradžioje pamatė, kaip minios žmonių būriuojasi prie koplyčios kažko laukdami. „Visi laukė žmogaus, kuris turėjo užimti vietą altoriuje. Staiga išgirdau balsą, kad vietą altoriuje turi užimti aš. Bet vos išėjau iš namų, tai yra iš koridoriaus, kad pereičiau per kiemą ir sekčiau paskui mane kviečiantį balsą, - visi žmonės ėmė mėtyti į mane kas kuo galėjo: purvu, akmenimis, smėliu, šluotomis. Akimirka suabejojau, ar eiti toliau, bet balsas kvietė dar stipriau ir, nepaisant nieko, drąsiai pradėjau eiti pirmyn. Vos peržengiau koplyčios slenkstį, tuoj į mane kas kuo įmanydami ėmė svaidyti ir vyresnieji, ir seserys, ir auklėtinės, ir net tėvai kas kuo galėjo, todėl norom nenorom turėjau užimti man skirtą vietą altoriuje. Vos užėmiau man skirtą vietą, tuoj tie patys žmonės, ir vyresnieji, ir seserys, ir auklėtinės, ir tėvai – visi ėmė tiesti savo rankas ir prašyti malonių, o aš visai neminėju bloguoju, kad taip mėtė į mane įvairiausius daiktus.“ Ji regėjime režisuoja Dievo Gailestingumo iškilmes Romoje, Siksto koplyčioje, kur Šv. Petras kažką tariasi su popiežiumi. Ji, kaip ištikima sekretorė, dažnai regi save greta Jėzaus, jie drauge teigia Dievo Gailestingumą, ginasi nuo skeptikų, piktžiugių ir piktavalių. Dažnai skamba būdingos tam laikmečiui triumfuojančios Bažnyčios gaidos.

Faustina, vedamai vienuolyne duotų skaistumo įžadų bei absoliučios, nepadalintos meilės, neegzistuoja lytiškosios žmogaus prigimties problema. Ne todėl, kad ji pati diskretiškai tai nutylėdavo, ar kažkas iš dienoraščio išsencūravo. Ji yra pasiekusi tokią atsiribojimo ir atsižadėjimo būklę, kai visos jos sielos ir smegenų kertelės užimtos tik pašaukimo, savosios sielos gyvenimo bei sau išsikeltos misijos dalykais, kad šiai problemai tiesiog nebėra vietos. Lyčių skirtumus ji suvokia tradiciškai – kurdama būsimosios vienuolijos regulą pastebi, kad moterys linkę prie smulkmenų bei daug kalbėti. Tačiau džiovininkų ligoninėje Prondnike atkreipia dėmesį, kad vyrai palatose plepa kur kas daugiau ir garsiau nei moterys. Kartą ligoninėje išsižiojusiai ligonių auditorijai girdint griežtai auklėjo jauną panelę dėl nederamo valandų valandas flirtavimo koridoriuje su vyrais.

Sunku pastebėti ir kažkokį šiltesnį santykį su vaikais, lyg nerealizuotos motinystės slaptą ilgesį. Vaikus ar vienuolyno vedamų puolusių merginų (taip tuomet gražiai vadino) prieglaudų auklėtines ji traktuoja daugiau kaip aukos priemonę didesnei Dievo garbei pasiekti, taip pat kaip charakteringą skurdo įvaizdį. Gavus žinią apie motinos sunkią būklę, vienuolynas ją išleido iš Vilniaus į namus. Visa gausi giminė ir kaimynai suėjo pamatyti tikrą vienuolę. „Dar iš manęs daug pastangų reikalavo tai, jog turėjau bučiuoti vaikus. Pažįstami ateidavo su vaikais ir prašydavo, kad bent minutei paimčiau juos ant rankų ir pabučiuočiau. Jiems tai atrodė didelė malonė, o man tai buvo galimybė lavėti dorybėje, nes ne vienas buvo gana purvinas, bet kad

persilaužčiau ir neparodyčiau pasišlykštėjimo, tokį nešvarų vaiką pabučiuodavau dukart. Viena pažįstama atneša savo vaiką sergantį akių liga, jo akys pūliavo, ir sako: Sese, paimk jį minutei ant rankų. – Prigimtsi šlykštisi, bet nieko nepaisydama paėmiau ant rankų ir dukart pabučiavau vaiką į patį pūlinio vidurį, ir prašiau Dievą pagerėjimo.” Tarnaudama durininke prie vienuolyno vartų, dažnai matydavo elgetaujančius vaikus, du tokius kartą pasivijo benueinančius ir padavė ką galėjo.

Faustina nebuvo mums žinomo reiškinių “polska wiara” adeptė. Be abejo, nustatyta tvarka vykdavo pamaldos už Tėvynę, kartu su Jėzumi ji sielojosi dėl Lenkijos žmonių alkio, skurdo, tamsos. Jos propaguojama Dievo Gailestingumo idėja buvo universali, visuotinė, skirta visam pasauliui. Ir kitos šventosios moterys veikė viešojoje erdvėje: šv. Margarita-Marija Alacoque rašė peticiją karaliui Liudvikui XIV, ragindama paaukoti Prancūziją Švč. Jėzaus Širdžiai, bet tasai neklausė; šv. Teresėlė iš Lisieux žavėjosi prancūzų misionieriais kolonijų kraštuose – Alžyre, Kinijoje, Vietname; Fatimos Liucija perdavė Dievo Motinos prašymą kylančios revoliucijos ir susinaikinimo akivaizdoje paaukoti jai Rusiją, šv. Edita Stein drąsiai apsisprendė iš judaizmo pereiti katalikybėn, ieškojo bendrų kelių tarp žydų ir katalikų. Nepaisant vienuolyno ir pačios Faustinos uždarumo, ją taip pat pasiekia tuometinės aktualijos. 1936 m. Jėzus su savo sekretore politikuoja apie Rusiją: “Ilgiau šio krašto negaliu pakęsti, nevaržyk mano rankų, dukra mano”. Ir tikrai – didžiųjų Stalino represijų išvakarėse... Faustina nuoširdžiai užjaučia Ispanijos katalikus – pilietinio karo kankinius. Dėl Lenkijos Faustinos ir jos šefo nuotaikos permainingos: kartą ji barama už nutolimą nuo Dievo ir žadamos didelės nelaimės (na, ar nebuvo 1939-1944?), kitą kartą pranašaujama šviesi ateitis ir didelė garbė Dievo akyse (Karolio Wojtylos pontifikatas).

Vedina tuometinės nuostatos, kad nėra išganymo ne Romos Katalikų bažnyčioje, Faustina ligoninėje kartu su kita gailestingumo seserimi tykoja mirstančią žydę, laukdamos momento, kada nuo jos nors akimirkai atsitrauks gausūs giminaičiai. Žinia, mirties akivaizdoje krikštas gali būti suteiktas ir ne kunigo. Ir joms pavyksta – prasidėjus agonijai visi panikoje pradeda lakstyti, šauktis gydytojo, kviesti kitus giminaičius, ieškoti vaistų ar ko – akimirką ligonė lieka viena, ir to pakanka – slaugė vienuolė triumfuodama paslapčiomis pakrikštija. Giminaičiai subėga atgal, kelia gvolta, aimanuoja, ligonė miršta, Faustina palaimingai stebi, kaip išgelbėta siela kyla į dangų. Nacių siautėjimo laikotarpiu krikštijo žydus, tikėdamiesi juos išgelbėti ir nuo Holokausto. Osvencimo krematoriume boluojantys lenkų pranciškono Maksimiliano Kolbės bei vienuolės žydės Editos Stein pelenai paliudijo tiek nacizmo, kaip racionaliojo blogio, šėtoniškąją prigimtį, tiek katalikiškosios ištikimybės ir kankinystės pergalę. Tačiau iš karo Europa pakilo jau visai kita, ir tai nulėmė senosios mielosios katalikų belle époque pabaigą...

Ilgai nediagnozuota šventųjų liga – džiova – pakirto Faustinos sveikatą. Dar pridėjime įvairias marinimosi praktikas, pačiai sau taikomas įvairias bausmes ir sankcijas, kurių arsenalas tais laikais buvo ypač platus: dygliuoti diržai ir apyrankės, pasninkavimas, badavimas, ilgos ir sekinančios liturginės bei individualios maldos formos, detaliosios sąžinės apyskaitos ir sielos buhalterija – it turnyro lentelės pildomi “vidinės kontrolės lapai”, plakimasis (esu matęs besiplakantį aštą t. Stanislovą, dievaži). Šventoji visiškai adekvačiai vertino savo situaciją vienuolyne ir sveikatos būklę. Seseris, kurios ją skaudindavo ar žemindavo, ji diskretiškai “Dienoraštyje” įvardina “kitais asmenimis”. “Fantastyczka, histeryczka”, tinginė ir simulantė – ganėtinai įprasti Faustinos apibūdinimai. “Juk aiškiai tau pasakė, kad visas šis bendravimas su Viešpačiu Jėzumi yra išsigalvojimas, grynas kliedesys. Žiūrėk, kiek pažeminimų jau susilaukei, o kiek dar jų laukia, o ir seserys žino, kad esi isterikė”. (...)“Tai ką, taip sesuo pervargo, kad vėl eina atsigulti? A, kad jus bala su tuo gulėjimu...“(...)“Po pusryčių atėjo sesuo slaugytoja ir paklausė: Kodėl sesuo nėjo į šv. Mišias? – Atsakaiu, kad negalėjau. Palingavo nepatikliai galva ir pasakė: Tokia šventė, o sesuo neina į šv. Mišias – ir išėjo iš mano celės. Dvi dienas gulėjau raitydama iš skausmo, neaplankė manęs, o trečią dieną, kai atėjo, net nepaklausė, ar galiu atsikelti, iškart pakėlė balsą: kodėl neatsikėliau šventoms Mišioms?” Dar pirmąkart ligoninėje 1936 metais Faustina šaukia: “O pasiimk mane pas save, Viešpatie, jei tokia yra Tavo valia. Tu žinai, kad mirštu ir mirštu iš ilgesio Tau, o numirti negaliu. Mirtie, kur esi?” 1938-aisiais pusė metų prieš mirtį Faustina gauna laiškus iš buvusių noviciato draugių, dabar esančių kituose vienuolijos namuose: “mums labai liūdna, kad sesuo taip serga, bet labai džiaugiamės, nes kai Viešpats Jėzus seserį pasiims, tai sesuo melsis už mus; (...) kai sesuo mirs, tai tegul sesuo apgaubs mane ypatinga globa; (...) aš taip laukiu, kada jau Viešpats Jėzus seserį pasiims, nes žinau, kas tai bus, ir labai trokštu seseriai mirties.”

1938 metų rugpjūtį Faustina parašo atsiveikinimo laišką kongregacijos generalinei vyresniajai, atsiprašo už nusižengimus, linki susitikti danguje; priima ligonių sakramentą, jos ištikimojo Vilniaus globėjo kun. M.

Sopočkos randama gilioje ekstazėje, jau nieko nebepajėgia aprašyti, išrašoma iš ligoninės atgal į vienuolijos namus Lagievnikuose, ir 1938 m. spalio 5 d. iškeliauja...

“Paslėpei tai nuo išmintingųjų ir gudriųjų, o apreiškei mažutėliams” (Mt 11,25). Absoliučiai atsidavusi Dievui pašvęstojo gyvenimo pilnatvei, Faustina savojoje kongregacijoje buvo konversė, t.y. lyg antros kategorijos vienuolė. Iš biednystės priimta be tradicinio tuo metu vienuolynui atnešamo kraičio (t.y. tiesiog pinigų), be išsilavinimo, ji nedirbo su prieglaudų auklėtinėmis, jos pareigos sukosi šiltnamiuose, daržuose, virtuvėje ir prie vartų (t.y. kontrolės punkte). Niekuo išoriškai iš seserų vienuolių neišsiskirianti skvarbių akių smulki moteriškaitė, ot, šiaip, keistuelė ir fantazuotoja, sugebėjo neįmanomomis sąlygomis parašyti šitokį savo sielos gyvenimo liudijimą. Neįtikėtinas užsispyrimas, stipri dvasia, nepaprasta vidinė sielos energija, pajėgianti įjungti antgamtinio, dieviškojo dažnio bangą, sugebėjimas išgirsti tai, ką Dievas siunčia išvargusiai žmonijai – Gailestingumo viltį, iškėlė ją į šventųjų gretas. Kažkokio graudaus pavydo jausmas tvyro suvokiant, kokia galinga machina sukasi šiame opus Dei, iš kokio tikėjimo galios paveldo išaugo šv. Faustina, kaip galėjo taip aprašyti savo mistines patirtis, kas sugebėjo taip įkvėptai ir talentingai nutapyti Gailestingą Jėzų paveikslą, kas nepaisydami skepticizmo ir įtarimų, sugebėjo išsaugoti, apginti, įrodyti ir išauginti Dievo Gailestingumo kultą. Neįmanoma tik ex officio kankinystę priėmusius ganytojus ir “paruzijų” miglose skendinčią Žagarės panelę tegalime pasiūlyti pastatyti ant pradinio altorių garbės laiptelio? Neįmanoma tik dekretais galima išjudinti dvasią?

Ar teko kada matyti Jėzų? Ne? O Šv. Faustina – matė. Todėl ir padovanojo Vilniui bei pasauliui regimą tikėjimo ženklą - paveikslą. Taip pat atpasakojo stebuklingą, žaižaruojančią, neįtikėtiną, mistinių išgyvenimų ir blaiivos autorefleksijos kupiną vieno žmogaus ir Dievo bendravimo istoriją.

[gailestingumas.com](http://gailestingumas.com)